

FERRAN GARCIA SEVILLA
POEMES PERDUTS
Barcelona, 2013

Poema 1

Canta, Atzar.

Quan em vaig despertar,
aquell estúpid dinosaure ja no hi era.
Ens havia mantingut desperts i atemorits
tota la nit, amb els seus eructes fètids
de carn putrefacta a mig digerir.

Tanmateix la nostra tribu,
massa nombrosa ja,
continuava vagant per les abrasades i polsegoses sabanes,
en el seu etern viatge sense direcció,
trepitjant tot allò que trobava al seu pas.
També els formiguers.

I si amb això no n'hi hagués prou,
el nostre xaman i guia, esgargamellat,
vociferava frenètic:
No ho oblideu, els primers anys són cosmètics,
els últims, ontològics!
Enacabat i amb la memòria evaporada,
repetia just el contrari encara més fort:
No ho oblideu, els primers anys són ontològics,
els últims, cosmètics!

Alguns l'anomenaven "el guardià de la veritat",
però d'altres el coneixien com "l'intèrpret de les paraules".
Alguns, pocs, "la destrat".

Febrer 2013

Poema 2

1. Llavor
2. Espurna
3. Deliri

Què ha vist aquest Horus de diorita
que ha decidit romandre mut
per sempre més?

Què ha vist aquest meteorit
que s'allunya tan ràpid
del xilòfon i l'estafa?

Què ha vist aquesta mà
que somnia
no haver-se de tallar els dits
un altre cop?

Què ha vist aquest iceberg que ja té foses
dues terceres parts
del seu fred cos nu submergit?

Què han vist aquests bípedes
que caminen camp a través descalços?

Maig 2013

Poema 3

Ni les fortes pluges sobre Babilònia
varen poder evitar que dibuixéssim
l'orgia de cossos desmembrats.
Munts de mans, penis, pits, llengües, caps i així.
Com un baix relleu de pedra antiga recuit pel sol,
com un exemple més d'arqueologia retòrica.
Havien passat els gerrers mercenaris assiris barbuts
amb samarretes negres i tatuatges sobre múscul de roca.
Tot això per poder transportar
grans i pesades plaques de sal.

La deessa verge va ésser penetrada
una vegada i una altra,
sense cap mirament ni culpa,
per totes aquelles feres i bèsties,
amb la força i la fam caníbal
de la testosterona de tot un continent.
Alguns, més folls i heretges,
s'entusiasmaven amb un clot fet a terra,
d'altres amb els forats dels troncs dels arbres més propers.
Així deien que apareixeria de nou la humanitat
i la bellesa també, una per a cadascú.

Res de pastilles, substàncies, elixirs o idees,
ni d'invocacions a déus exòtics, remots o imaginats,
ni de records de futur predeterminats.
Només ànsia per trobar contacte profund
com a objectiu fatal de distància.

L'endemà va aparèixer a la platja, morta i arrugada,
una dona de cap color, amb els braços garratibats.
Amb el dret estrenyia el seu fill, també ofegat,
amb l'esquerre abraçava un bidó de plàstic.

M'he rentat el cos amb kwamuth i
afaitat tot sencer amb ganivet i
engreixat els genitals i
perfumat la seva nuca i
enterrat els meus peus darrere dels seus.
Crec que ara em toca a mi.

Eren temps en els que els núvols
formaven figures de lleons amenaçadors i ferits.
Eren delicades imatges blanques sobre blau celeste i
que no s'han tornat a veure mai més.

Juny 2013

Poema 4

(Per als últims dies d'Antoni Tàpies)

Cec
enmig de l'estampida última.
15 grams d'arginina no haurien significat res
per millorar la vasodilatació. Ni oli nou tampoc.
Abduït, i esclau tal vegada d'altra dimensió
amb camps gravitacionals imprevisibles.
Allà anem! De cap i cul pel forat blanc!
Canvi de sistema d'observació i mesura:
mirar fixament per deixar de veure.

Cec i dopat pels fàrmacs
enmig d'una superfície on l'energia incontrolable
es troba a tot arreu del conjunt simultàniament.
Ja no hi ha punts de força localitzats
i espais buits entre ells, ara
el buit és la matèria mateixa,
opaca, determinista, implacable,
impenetrable sense estratègies.
Canvi de sistema d'observació i mesura:
actes notariais zen cosmètiques.

Cec, dopat i sol
provocant l'erupció d'un sismògraf transparent
sense manual preventiu de conflictes.
Es veu obligat a parlar directament als oceans,
simulant ésser un vident remeier transcendental,
per tal d'evitar la lapidació.
Canvi de sistema d'observació i mesura:
profeta enganyós del deixar-se anar.

Cec, dopat, sol i espantat
sobre la imaginada i neumàtica profunditat
d'una superfície amb gargots finals (no més).
Escrit està fa segles que el límit abissal d'una cosa
pot ésser la simple epidermis d'una altra, indefinidament.
Qualsevol punt, fons i superfície superposats.
Serf de la seva pròpia religió
no li queda més que agafar-se a la rutina
per tal d'evitar inútilment el ritual.
Canvi de sistema d'observació i mesura:
més val no despertar la ira dels buròcrates i creients.

Cec, dopat, sol, espantat i desorientat
com un gos abandonat en una gegantina ciutat buida,
sense traductors compulsius vehements a sou.
Ara ni dia fast, ni nefast, ni èpica, ni simulacre,
ni esperança ni dubte, ni ansietat carnissera,
ni principi d'incertesa, ni delirium, res de res,
només fosc i palpentes.
Tocaments superficials, qui ho havia de dir!
Canvi de sistema d'observació i mesura:
connexió vulgar-sublim curtcircuitada.

Que vinguin totes les mosques!
Que s'escampi l'olor per tot arreu!
Que les prostitutes dictin les ordres!
Que aparegui la llum geomètrica!
Que leviti la fragmentació!

A l'exterior d'aquesta bombolla de fantasia,
els insectes, paràsits i bacteris romanen aliens i
continuen amb les seves monòtones
conductes ancestrals
idèntiques de generació en generació
entre algunes herbes calcinades
tocant a d'altres encara incandescents.

Juny 2013

Poema 5

Els Constructors
alineaven un objecte al costat d'altre objecte,
objecte rere objecte rere objecte rere objecte,
objectes víctimes d'una acumulació afinita,
formant una línia quasi infinita,
com una serp gegant,
per en acabat anar destruint-los un darrere l'altre:
un per un.

A vegades només els insultaven...

En cap moment els clavicèmbals varen deixar de sonar,
amb la seva música monòtona,
sempre diferent.

El Nan havia provat d'habitar
formes i frases sense cap èxit,
en un intent de flotació o,
millor dit,
en un assaig d'estar simplement menys nerviós.
També va pretendre ocupar edificis declinats en 45°.
Tampoc se'n va sortir: burro!
Cremava paraules per tal d'il·luminar el bosc que l'alarmava.
Tanmateix al bosc no hi havia feres ni frases
sinó les que ell mateix projectava:
ombres fantasmals: platònic!

El Nan, poverino,
s'afanyava per aplicar una geometria inèdita
sense polígons ni angles,
i sense equacions bellíssimes,
sense poder aturar la cadena de creació i destrucció
dels Constructors.
Cada objecte creat i destruït
portava enganxat una galàxia de cervells, records i voluntats,
que,
al seu torn,
exploaven com idees (esferes de sabó)
sense soroll.

Massa gent mirant l'espectacle.
Tots sense gosar moure ni un dit.
Només un de cada mil amb suor al clatell.

Escena marginal:
dos insectes de diferent espècie
amb els seus saltets i moviments
intenten establir relacions
cadascú (només) des de si mateix...

Setembre 2013

Poema 6

El botxí es disposava
a clavar-li la destrat
al bell mig del coll de l'esclau,
davant del mateix Tummosis IV,
per haver fet burla de la seva divinitat.

L'esclau, ja encorbat, capcot,
mort de por,
es caga a sobre
i entre els excrements apareix
una burilla encesa.

Tots els assistents, meravellats,
la confonen amb el Sol.
Tenien davant de si
el Pare de la Llum,
i anaven a esquarterar-lo
(sense cortesies ni filigranes).

Revoltats, amb les cares enceses,
i les jugulars a pressió,
permuten l'esclau pel faraó.
I llencen el cap ex diví als cocodrils de Nil.

Octubre 2013

Poema 7

Feliç aquell que no percep
el pas dels temps
(o això creu).

Pot haver-hi major càstig?

Ho he dit bé o
és just el contrari?

Octubre 2013

Poema 8

Un lladre silenciós de peus plans,
poc dotat pel dibuix tècnic, i honrat,
després de sostraure tots els diners i les joies,
i tots els records de tota una vida proletària,
a una parella heterosexual (molt conservadora),
amb comandament de tele-assistència al coll,
i en sentir-se malament per emportar-se tot
i no deixar res de si mateix a canvi,
en un acte de compassió que l'honora i el redimeix,
s'aproxima a cau d'orella de l'home
i el desperta dient-li:
què prefereixes, que et penetri a tu o a la teva dona?

Cor:

No ho facis lladre silenciós!
No ho facis!
Si ho fas, aquest detall compassiu
t'acompanyarà per sempre més.
Ja no sentiràs res en sortir pels camps,
ni trobaràs cap olor de flor,
ni gaudiràs d'un tros de formatge,
ni la tórtora cantarà per a tu.
No ho facis lladre silenciós!
Tots tenim ferides!

Novembre 2013

Poema 9

Els Profetes van construir un artefacte
que generava sempre les mateixes paraules
(quan no anava bé del tot,
Creava Alguna Forma Abstracta).
A diferent volum i to,
sempre Les Mateixes (unes 452 en total)
emeses a l'Atzar.

La seva aparença era la d'un Big Bang prêt-à-porter.
Eficàcia reduïda entre els animals més comuns,
alguna entre els invertebrats.
La seva font d'energia encara és
un secret molt ben guardat.

Aquests Sacerdots eren així perquè tenien por.
Els seus ajudants, els Mags,
canviaven l'ordre de les lletres
però les paraules continuaven dient el mateix.
No pensaven que fer sonar una paraula
era el mateix que fer aparèixer una cosa.
Sobretot una Idea de Cosa.
També intentaven forçar una paraula per dir
el patrimoni d'una altra:
tresor acumulat per segles i llengües.
Ningú es responsabilitzava
d'aquestes operacions fraudulentas.
Fracàs rere fracàs fins que treien el canó,
desesperats.

Totes elles, absolutament totes, rebotaven
per les parets moltes vegades, les paraules.
En rebotar agafaven una molt notable acceleració
que desestabilitzava els seus àtoms
sense trencar la seva cadena estable.
D'aquí que la seva aparença exterior
semblés idèntica.
Les emissions ocorrien en una gran cambra blanca.
Una puritana escultura minimal,
només un cub,
però travessat arbitràriament
cada un temps indeterminat per una bala.

Algú,
o Alguna Cosa,
fora d'aquest espai disparava un projectil
i el plom foradava els Límits del cub.
Les paraules que contenien dues es
eren estadísticament les més propenses
a la col·lisió.

Quan coincidien Bala i Paraula
tot l'interior de la cambra
tornava fosc absolut.
L'epicentre de l'impacta no es distingia.

CAPUT TUUM IN ANO EST

Novembre 2013

Poema 10

M'ho explica
un veí a l'ascensor
en baixar
en baixar a comprar els diaris
que els assiris
lligaven assassí i víctima
l'un a l'altre
i els abandonaven
per sempre més
tots dos abraçats
al fons d'un pou.

Desembre 2013

Poema 11

Els ADORADORS del sol: Acte I

Els adoradors del sol
de l'art i quincalla lluenta
acostumen a perdre la vista
i també els sentits, de tant de mirar,
cremats. Iris que fan pena.
Generals xusqueros i esclaus de nova planta.
Fanàtics a sou de si mateixos,
practiquen un feudalisme espiritual
amb les seves neurones i tumors.
Mengen ferro, lingots, medalles i claus,
tant masculins com femenins
en totes les seves varietats,
brúixoles i dosis. Tot alhora.
Provoquen tornados 3D xucladors
de tot el que es trobi al voltant
sigui per atzar o per necessitat.
Així són d'estúpids o llestos, o no.

Címbals i espelmes.
Substàncies diverses. Cisterna.
Crear i follar .

Els ADULADORS del sol: Acte II

Acostumen a estar tancats en bombolles
plenes de gas imperceptible i moralisme
i
no veuen res més que
el reflex de si mateixos
a les parets internes corbes d'aquestes esferes.
Veient-se deformats no saben que pensar.
Però no li donen importància
perquè són mestres del simulacre.
Ja ho saben des de les coves protohistòriques
habitades per ombres pul.lulants.
Sistemes solars emboirats.
Generen jocs il.lustrats elitistes
que llancen indiscriminadament
com a teràpies de mals aliens,
amb metàfores simples i trivials
de les ciències humanes.
He dit humanes?
Actius retòrics que no teòrics.
Sense cap estupefaent s'imaginin
ser calidoscopis. Bufa!
És la lluna allò que es veu?

Forats i animals muts.
Pompes. Gel.
Encontres perillosos, tòxics.

Els UDOLADORS del sol: Acte III
Tancats en píndoles autoreferencials
amb mitocòndries pseudofilosòfiques redemptores
senten i obeeixen veus
de dubtosa procedència,
que els fan rebotar i rebotar i xocar
sense resultats. Percussions sense fissió.
Molt de xivarri però
ni la més mínima rapinyada.
Òrbites circumstancials
i precàries.
Atrapats en experiències formalistes
d'aquelles en què la forma
no és (dic és) cap contingut. A tot estirar,
ni tan sols això.
Des de fora de les boles,
només es perceben lesions, queixes i desitjos.
Munts de caparrots esberlats.
D'alguns recordem el passat
però de la majoria ni el present.

Estàtues sense cap. Sostre.
Reglaments i símbols.
Proporció. Escena.

Els ENCANTADORS del sol: Acte IV
De tant en tant un glòbul esclata
espontàniament
i l'etern condemnat a topar
descobreix meravellat
infinites unitats soles davant seu.
Fins i tot amb els ulls tan oberts
com silencioses figures de gudeas o
estàtues assegudes jainistes.
Ni ho sospitaven ni ho preveien.
La primera reacció és de terror.
Ara sí que al.lucinen perquè
pensen que estan de ple
en trobades de cinquena fase.
Tasten l'elixir d'un vademècum centrifugat.
Et vares creure els xarlatans
quan feien llocs de mams per a tu.
I ara et trobes buit.
No t'adonaves que eren
simuladors fent simulacions.

Sents nostàlgia de quan tot plegat
era almenys espectacle,
i frustració ara perquè
no arriba ni a entreteniment. I encara.
Esperaves massa, no creus?
Tot un sistema que et fa recordar
el que ets
i també el que no ets.

Ídols. Caducitat.
Motiu. Competència.
Triomf innocu i...

Els ADMINISTRADORS del sol: Acte V
Què hi ha darrere de la interpretació dels fets
sinó també
ideologia, gana de poder i anècdota feta llei?
Sempre en el mateix sentit
de dalt cap avall.
Això es repeteix a cada cop de cèl.lula
i a cada cop d'efecte se sent: déjà vu!
Penjats del benefici són especialistes
en màrqueting per captaires
amb les seves gesticulacions entusiastes.
Il.lusionistes leocéfals damunt d'un escenari
amb l'auditori cec i afartat de xuxes.
Saben?
Què saben?
Què aparenten que saben?
Què ens volen fer creure que saben?

Desembre 2013

Poema 12

Menja
l'últim
cigró
que
li
queda
pensant
que
viurà
eternament.

Desembre 2013

Poema 13

Tots ho negaven
però al final
quan ja era massa tard
acabaven reconeixent-ho.

Tots els camins portaven
al mateix lloc.
A les voreres fòssils
i de tant en tant
rotondes i cruïlles.
Conviccions i creences.

Tots els camins
amb les mateixes petjades
i fúries de déus politeistes
antics i moderns.
Les mateixes misèries.

Tots els camins
es dirigien a la muntanya
i de la muntanya
al túnel
i del final del túnel
al despenyador.

Tot el que es precipitava
formava polígons
que una vegada configurats
es fonien per modelar
un altre políedre.

Aquesta vegada tornassolat
i sense ombra.
Però també sòlid.

Post escriptum:
Estava predeterminat que
les nits estelades grogues
s'aturava el descens.

Poema 14

No és que el centre estigui a tot arreu.
Simplement no existeix.
Ni tan sols en relació a.
Deliris d'una nit de Walpurguis.
Cada punt és només un punt.
Aquell punt.

El desordre sempre és en relació
a un ordre preestablert.
Com el punt mitjà.
Refugi de la paraula.

Hi ha un munt de roba
abandonada i remenada al carrer.
Només a dues cantonades del refugi.
Roba de color fosc sense nom.
Roba demanant un rescat urgent.
Roba amb un punt de fuga
invisible als ulls.

Els bosons parells dels residus
s'intercalen
amb els neutrins senars del sòl.
Moviment intern que conforma
una tercera, quarta, cinquena cosa.
Ni deixalles ni terra.
Els límits són immaterials
però es poden comptar per miliars
i es poden comptar per miliars.

Mirant l'escena hi havia tres figures
que es repetien tot sovint.
Nadons amb llargues barbes blanques
i peus tacats de quitrà.
Els que havien cremat casa seva
amb totes les joguines dintre.
I humans que no se sentien culpables ja.

Poema 15

Si Polifem
el de moltes paraules
aixequés l'ull
es pixaria de riure
en veure aquell turista
amb expressió folla
pantalons curts
i sinapsis col·lapsades
sense recaptació possible
quan li va caure
damunt del cap
un ratot podrit al
contemplar extasiat i epifànic
un histrionic i pretensió
i vaporós i emboirat Rothko.
El 503.

Poema 16

Em deixa descolocat
quan després de donar-li la mà a algú
(per comprovar que no du punyal)
et diuen groller
per intentar ficar-li l'anular al cul
en un gest d'agraïment.
I sembla mentida.

Poema 17

Feia ja hores que
l'aurora seia en tro daurat.
Allà dalt.
Però allà baix ni es notava.
Ho deien entre si
amb dolça veu les erugues:
aquesta dona mai a tastat
els plaers de la carn,
criatura diabòlica.
No com nosaltres.
Això deien, oh!,
mentre es menjaven
a mata-degolla
la pell reseca i estebellada
de la vella agnòstica,
de poderoses ungles,
colgada feia unes setmanes.
Deus nodus.